

عنوان مقاله:

مطالعات باغ اسلامی و شکل باغ ایرانی

محل انتشار:

مجله صفا، دوره 24، شماره 3 (سال: 1393)

تعداد صفحات اصل مقاله: 24

نویسندگان:

رضا ابوتی - استادیار دانشگاه هنر اصفهان

حمیدرضا جیحانی - دکتری مرمت دانشگاه هنر اصفهان

خلاصه مقاله:

مطالعات باغ اسلامی از دهه ۱۹۷۰ م و با تکیه بر مطالعات دهه های پیشین حجم قابل توجهی یافته است. این حوزه مطالعاتی با وجود نگاه قابل توجه به پدیده منظرسازی، گستره ای وسیع را در بر می گیرد و با نوعی کلی نگری همراه است. به نظر می رسد که این نوع نگاه محصول همگن دانستن ویژگی های جوامع اسلامی و فقدان تلاش برای تفکیک میان حوزه های فرهنگی متفاوت باشد. مطالعات یادشده معمولاً برای شناخت ریشه های باغ اسلامی ارجاعاتی فراگیر به باغ سازی در ایران می دهند و سپس باغ های ایرانی را با نتایج یافته های خود ارزیابی و شناسایی می کنند. در این مطالعات، معمولاً تفسیر واژگان فارسی مربوط به باغ با گونه هایی خاص از باغ ارتباط داده می شود. بر اساس چنین نارسایی هایی، این پرسش قابل طرح است که شکل باغ ایرانی بر اساس مطالعات باغ اسلامی چگونه تبیین می شود. در این مقاله انتقادی، برای پاسخ دادن به پرسش طرح شده، عمدتاً از نتایج پژوهش های محققان حوزه مطالعات باغ اسلامی بهره گیری و به این موضوع نیز پرداخته می شود که نگرش به باغ ایرانی بر مبنای روش های گسترش یافته منتج از مطالعات باغ اسلامی با چه مشکلاتی روبه رو خواهند شد. در مقاله به سیر گسترش باغ سازی در دو منطقه واقع شده در غرب و شرق ایران توجه خواهد شد. در مقاله تلاش می شود که مشکلات و نارسایی های مطالعات یادشده به همراه چگونگی شروع آن ها و همچنین ریشه های چنین نگرشی شناخته و معرفی شوند. نتایج مطالعه نشان می دهد که جدای از مشکلات درونی حوزه مطالعات باغ اسلامی، نگاه این حوزه به باغ سازی ایرانی، گونه ها، و واژگان پرکاربرد آن دقیق نیست و این بی دقتی دست کم فهم گوناگونی شکلی باغ در ایران را دشوار می کند.

کلمات کلیدی:

باغ ایرانی، باغ اسلامی، چهارباغ، پردیس

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1749177>

